

ပိုလာပျဉ်းဝေ

ကိုယ့်လေတို့က နှစ်ရက်ပြင်မှာ
မင်းမိုးဝံ



ကိုယ့်မေတ္တာနန်းရင်ပြင်မှာမင်းစိုးစံ

(၁)

“စိမ်းလဲ့ဂေဟာ”

စာလုံးများ မှေးမှိန်ပြီး မနည်းကြီးဖတ်မှ မြင်သာ ထင်သာသော စာလုံးများသာ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တိုက်ချွတ်ဆေးကြောခြင်း ကင်းမဲ့ပြီး ပစ်စလက်ခတ် ထားခဲ့ကြောင်း၊ ထိုဆိုင်ဘုတ်ရဲ့ ရုပ်သွင်က ပီပြင်စွာ ဖော်ပြနေသည်။

ခြံစည်းရိုး ဝန်းတံခါးရဲ့ အုတ်တိုင်မှာ တစ်ချိန်က ထိုကြေးဆိုင်းဘုတ်သည် ခံညားထည်ဝါ တောက်ပြောင်စွာ ရှိမည်မှာ မလွဲပေ။

ဖြူဖွေးသွယ်လျ၍ အလွန်လှပသော မိန်းမပျိုလေးက ထိုဆိုင်းဘုတ်ကို ရီဝေညှို့မှိုင်းသော မျက်ဝန်းများနှင့် မမှိတ်မသုန် မော့ကြည့်နေသည်။

“ဪ...ဆရာမလေးရယ် ဘာလို့ ရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ ခြံထဲကို ဝင်လိုက်ရော့ပေါ့”

“ဟင်...”

ငေးမော တွေးတောနေ၍ မိန်းမချောလေး သဒ္ဓါကြည်ဖြူရဲ့ ကိုယ်လေးက ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားသည်။ အံ့ဩပြူးဝိုင်းသော မျက်ဝန်းလေးနှင့် သူမကို စကားပြောလာသူ ခါးကိုင်းကိုင်း ပိန်ပိန်ပါးပါး အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါး အဒေါ်ကြီးကို ကြည့်နေသည်။

“ဆရာမလေးကို မျှော်နေတာကြာပြီကွယ့်၊ အခုမှပဲ ရောက်လာတော့တာကိုး”

ထိုအဒေါ်ကြီးပြောနေသော စကားများကို နားမလည်နိုင်အောင် သဒ္ဓါကြည်ဖြူမှာ ခံစားနေရသည်။ ထိုအဒေါ်ကြီးသည် ဆရာမ တစ်ယောက်ကို မျှော်နေဟန်တူသည်။ ထိုဆရာမနှင့် လူမှားပြီး မိမိကို ခေါ်နေသည်ပဲ။

ထိုအဒေါ်ကြီး မျှော်နေသော ဆရာမသည် ဘယ်လို အမျိုးအစား
ဆရာမဆိုတာ သဒ္ဒါကြည်ဖြူ မသိသေးပါ။ ပေးလာသော အခြေအနေကို
အခွင့်အရေး တစ်ရပ်အနေနှင့် မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ပြီး အသုံးချလိုက်ရမည်လား။

“ကဲ...လာလာ”

သံတိုင်းများနှင့် တည်ဆောက်ထားသော စေ့ထားသည့် ဝန်းတံခါးကို
အဒေါ်ကြီးက တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အဒေါ်ကြီးနှင့် အတူခရီးဆောင်
သောတ္တာလေးကို ဆွဲဝင်ခဲ့သည်။ သဒ္ဒါကြည်ဖြူ ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ
လိုက်ခဲ့ခြင်းပါ။

စိမ်းလဲ့ဂေဟာကြီးရဲ့ အတွင်းသို့ ဝင်ပြီး ကြည့်ချင်စိတ်များ၊
သဒ္ဒါကြည်ဖြူတွင် တားဆီး၍ မရအောင် ရှိနေသည်။ စိမ်းလဲ့ဂေဟာကြီးရဲ့
အရှင်သခင်များဖြစ်ကြတဲ့ ဦးသောနနှင့် ဒေါ်သီရိကို သိပ်ပြီး တွေ့ချင်ပါသည်။

စိတ်ဓာတ်ခတ်ထန်ကြတဲ့ ဓနရှင်ဇနီးမောင်နှံကို တွေ့ချင်လှပါသည်။
ထိုဇနီးမောင်နှံကြောင့် မိမိရဲ့ မိခင်ဘဝသည် အရပ်ဆိုး အကျဉ်းတန်ခဲ့သည်လေ။

“ဆရာမလေးကို မမသီရိက မျှော်နေရှာတာကွယံ၊ ခများလဲ
မျက်စိမမြင်တဲ့ ဒုက္ခကြီးက သေးရှာတာ မဟုတ်ဘူး”

သဒ္ဒါကြည်ဖြူ သိချင်သောအကြောင်းကို အဒေါ်ကြီးက ပြော၍
သိလိုက်ရပါသည်။ သူတို့ မျှော်လင့်နေသော ဆရာမသည် သူနာပြုဆရာမဆိုသည်ကို
သိလိုက်ရပြီး သဒ္ဒါကြည်ဖြူ သိပ်ကို ဝမ်းသာသွားသည်။

ကံကြမ္မာက သည်တစ်ခါတော့ သဒ္ဒါကြည်ဖြူကို လှလှပပကြီး
မျက်နှာသာပေးလိုက်ပါပြီ။ သူတို့က သူနာပြုဆရာမကို မျှော်နေသည်။
သဒ္ဒါကြည်ဖြူကလည်း သူနာပြု ဆရာမလေးပဲလေ။

ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ဆိုတာ ဤသည်ပဲ ဖြစ်မည်လို့ သဒ္ဒါကြည်ဖြူ

တွေ့လိုက်သည်။ လေပေါသော အဒေါ်ကြီးကြောင့် သိချင်တာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သိရသည်။

“ဒေါ်ကြိုင်ကလဲ မျက်စိမှုန်ပြီဆရာမလေးရဲ့၊ ချက်ရေး ပြုတ်ရေးလဲ ဒေါ်ကြိုင်ပဲဆိုတော့ မမသီရိကို မပြုစုနိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်”

အိမ်ကြီးသို့ရောက်အောင် တော်တော်လေး လျှောက်ရသည်ပဲ။ မပြုမပြင်ထားရှိသော ပန်းခြံကြီးထဲမှာ အလေ့ကျပေါက်နေသော နှင်းဆီပင်တွေက တာဝန်ကျေအောင် ပွင့်လန်းနေသည်။

တစ်ချိန်က လှပစိုပြေပြီး ပန်းပေါင်းစုံနှင့် သာယာခဲ့ဟန် တူသည်လို့ သဒ္ဒါကြည်ဖြူ တွက်ဆလိုက်သည်။

“မမသီရိ ဘဝကလဲ သနားစရာပါကွယ်၊ ဒေါ်ကြိုင်ကိုပဲ အားကိုးနေရရှာတာပါ”

ဒေါ်သီရိကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက သနားကရုဏာသက်မိသော စိတ်လေး သဒ္ဒါကြည်ဖြူရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်သွားသည်။ အသက်ကြီးရင့်သည့်အရွယ် မသန်မစွမ်းရှိသည့်အရွယ်ကျကာမှ မျက်စိက ကွယ်ရသည့် အဖြစ်အတွက် ရင်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရသည်။

ရှိခဲ့သော မကျေနပ် နာကြည်းစိတ်များ၊ တော်တော်တန်တန် လျော့ပါးသွားသည်။

ဒေါ်သီရိကို မြင်ချင်သော စိတ်တွေ ရင်မှာ ပြည့်လျှမ်းလာသည်။

ပြီး...ဒေါ်ကြိုင် လုံးဝ မပြောသော ဦးသောနရဲ့ အကြောင်းများကို သိချင်ပြန်သည်။

ဖွင့်မေးရမှာလဲ မဝံ့ရဲပါ။ ဒေါ်ကြိုင်က သံသယဖြစ်သွားနိုင်သည်။

စိမ်းလဲ့ဂေဟာရဲ့ အတွင်းကို သူမသည် ဘာမျှ မသိသေးသော

သူတစ်ယောက် အနေနှင့်သာ ဝင်ရသည်မဟုတ်လား။

“ဝုတ်...ဝုတ်”

ဒေါ်ကြိုင်ရဲ့ စကားကို နားထောင်ရင်း အိမ်ကြီးကို လေ့လာသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသော သဒ္ဒါကြည်ဖြူက ရုတ်တရက် အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာပြီး ဟောင်လိုက်သော ခွေးသံကြောင့် ရုတ်တရက် ရင်မှာ နွေးထွေးသွားသည်။

ဒေါ်ကြိုင်က လူစိမ်း မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်သော စကားကို ကိုယ်လိုရာဘက်သို့ ဆွဲတွေးမိသည်။

စိမ်းလဲ့ဂေဟာကြီးနှင့် လူစိမ်း မဟုတ်ဘူး ဆိုသော အသိက သူမရဲ့ စိမ်းကားနေသော နှလုံးသားကို ပြောင်းလဲပေးလိုက်သလို ရှိသွားသည်။

“လာ...ဆရာမလေး”

ဘာဂျာသံဆွဲတံခါးကို ဆွဲပြီး ဖွင့်ကာ ဒေါ်ကြိုင်က အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်သည်။

မကြာသေးခင်ကမှ သူမရဲ့ ဘဝတွင် သိရှိ ခွင့်ရခဲ့သော စိမ်းလဲ့ဂေဟာ ကြီးကို မျက်ဝန်း တောက်တောက်လေးတွေဖြင့် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။

ရှေးလက်ရာများနှင့် ပြည့်လျှမ်း ပြင်ဆင်ထားသော ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးတွေကို တွေ့မြင်လျက်ရပါပြီ။

ဧည့်ခန်းနံရံက ဆီဆေး ပန်းချီကားချပ်ကြီး များကဧည့်ခန်းရဲ့ ထည်ဝါမှုကို ဖော်ပြနေသည်။

ရပ်ပြီး ငေးမောကျန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြိုင်ကိုပင်မေ့သွားသည်။

ဒေါ်ကြိုင်က ရှေ့ကနေ ကုန်းကုန်း သွားရင်းကနေ သဒ္ဒါကြည်ဖြူ ပါမလာသည်ကို သတိထားမိပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“ဪ...ဆရာမလေးက ငေးပြီး ကျန်ခဲ့တာကိုး၊ မြန်မြန် လာကွယ့်၊
ဒေါ်ကြိုင်က ထမင်းဟင်း ချက်ရဦးမှာ”

ငေးမောခြင်း အလုပ်ကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူက တစ်ခန်းရပ်လိုက်ပြီး၊
ဒေါ်ကြိုင်ရဲ့ နောက်သို့ သွက်သွက် လှမ်းရသည်။

“မမသီရိက အပေါ်ထပ်မှာကွယ့်”

ခိုင်ခံ့၍ ကျယ်ပြန့်သော ကျွန်းလှေကားရင်းသို့ရောက်ခဲ့ပါပြီ။
ပွတ်လုံးတိုင်များက တစ်ချိန်က ပေါ်လစ်ရောင် တောက်ပြောင်ခဲ့မည်ကို
သက်သေပြနေသည်။

ဒေါ်ကြိုင်က လှေကားကို ပေါ့ပါးစွာ တက်နေသည်။ သူနှင့် ယှဉ်တွဲပြီး
သဒ္ဓါကြည်ဖြူက တက်ခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်ပါပြီ။

စံကြိုက် လျှောက်ရင်းနှင့် ကျွန်းတံခါးကြီး တစ်ချပ်ရှေ့သို့
ရောက်သွားသည်။ ထိုတံခါးကြီးကို ဒေါ်ကြိုင်က တွန်းဖွင့်သည်။

“လာ”

ဒေါ်သီရိ ဆိုသော နေရှင် စိတ်ဓာတ် မာထန်သော အဘွားကြီး တစ်ဦးကို
တွေ့ရတော့မည်။

စိတ်ကူးနှင့် မျှော်မှန်းပြီး ရုပ်ဖော်ခဲ့သော ဒေါ်သီရိကို မျက်ဝါးထင်ထင်
တွေ့မြင်ရပေတော့မည်။

သဒ္ဓါကြည်ဖြူရဲ့ ရင်ခုသံတွေ အရမ်းမြန်နေသည်။

ဒေါ်ကြိုင်ဘေးကနေ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လိုက်ခဲ့သည်။ အခန်းလယ်မှာ
ရှိနေသော ကျွန်းခုတ်ကြီး ဆီသို့ သဒ္ဓါကြည်ဖြူရဲ့ အကြည့်က ရောက်သွားသည်။

သွယ်သွယ် ပိန်လိုသော ဖြူဖြူသေးသေး အဘွားကြီးတစ်ဦးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“မကြိုင်လား”

ခြေသံကြား၍ လှမ်းမေးလိုက်သော ဒေါ်သီရိရဲ့ အသံကြောင့်
သဒ္ဓါကြည်ဖြူရဲ့ ရင်မှာ အကျိတ်အခဲလေး ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေ တော်တော်တန်တန်
ကြေမွသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် မမသီရိ”

ခုတင်နားဆီသို့ ဒေါ်ကြိုင်က တိုးကပ်သွား၍ သဒ္ဓါကြည်ဖြူလည်း
ခုတင်နားဆီသို့ ကပ်ခဲ့သည်။

“ဒီမှာ မမသီရိမျှော်နေတဲ့ ဆရာမလေး မေသဇင်ရောက်လာပြီလေ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

ဒေါ်သီရိရဲ့ မျက်နှာမှာ ဝမ်းသာမှုအရိပ်အယောင်တွေ
လင်းခနဲလက်လာသည်။

“ဆရာမလေးရယ် လာစမ်းပါဦး၊ မေမေကြီးမှာ ဆရာမလေး လာနီးနီးနဲ့
မျှော်လိုက်ရတာ ကွယ် “

ဒေါ်သီရိ ကမ်းပေးသော လက်ပိန်ပိန်လေးတွေကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူက
သနားကြင်နာစွာဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အိုး...ဆရာမလေးရဲ့ လက်ကလေးတွေက နူးညံ့လိုက်တာကွယ်”

ဒေါ်သီရိရဲ့ လက်မှတစ်ဆင့် နွေးထွေးမှုတွေ၊ သူမရဲ့ ကိုယ်ထဲသို့
စီးဝင်သွားသကဲ့သို့ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမကို ဆရာမမေသဇင်နှင့်
လူမှားပြီး ဒေါ်ကြိုင်ရော၊ ဒေါ်သီရိကပါ ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံနေသည်။

အဖြစ်မှန်ကို ဖြေရှင်းလိုက်ရင် ကောင်းလေမလားလို့ သဒ္ဓါကြည်ဖြူက
တွေးကြည့်သည်။ သူတို့ မျှော်လင့်နေသော ဆရာမမေသဇင် က ဘယ်တော့
ရောက်လာမည် မသိ။ ရောက်လာလျှင် ပြဿနာ တက်ပေတော့မည်။ ဒါကြောင့်
သဒ္ဓါကြည်ဖြူက ဖြေရှင်းရန် စိတ်ကူးသည်။

“မောင်ကြီးမြင့်ကိုကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်၊ ဆရာမလေးကို
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပို့ပေးလိုက်တာကိုး”

မောင်ကြီးမြင့်ဆိုသာ ဘယ်သူမှန်း မသိသော်လည်း
ဆရာမမေသဇင်သည် သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာရမည် ဆိုတာ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ
သိလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်းပြပါရစေဦး မေမေကြီးရယ်”

“အို...ဘာလို့ ရှင်းဦးမှာလဲ ဆရာမလေးရယ်၊ မေမေကြီးကို မြင်တာနဲ့
မကြည့်ချင်လို့ အလုပ်ကထွက်မလို့လား၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမလေးရယ်၊ ဒေါ်ကြိုင်ရဲ့ မမသီရိကို
ကြည့်ပေးပါကွယ်”

“ဆရာမလေးရဲ့ အသံကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ မေမေကြီးရင်ထဲမှာ
ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ မသိဘူးကွယ်၊ ကွဲကွာနေတဲ့ ဆွေမျိုး သားချင်းကို
တွေ့ရသလိုခံစားရပါကွယ်၊ မေမေကြီးကို ပစ်မထားရစ်ပါနဲ့ကွယ်”

ဖြေရှင်းချင်သည့် စကားလုံးများ လည်ချောင်းဝမှာပဲ တစ်ဆို့နေသည်။
ဒေါ်သီရိနှင့် ဒေါ်ကြိုင်တို့ကို ကြည့်ပြီး သနားသွားသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို
ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးမယ့် သူ့ကို သိပ်ပြီး မျှော်လင့် တောင့်တနေသော ဒေါ်သီရိကို
သနားစိတ်များ ယိုဖိတ်သွားသည်။

“ကဲပါ မကြိုင်ရယ်၊ ဆရာမလေး ခရီးပန်းလာရောပေါ့၊ သူ့အခန်းမှာ

သွားနားစေပါလားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...မမသီရိ”

သည်အိမ် သည်အဘွားကြီးကိုမြင်ပြီး သဒ္ဓါကြည်ဖြူက သည်နေရာမှ ထွက်သွားနိုင်သည့် အင်အားတွေ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

“အင်း...မီးစင်ကြည့် ကရမှာပဲ၊ အခြေအနေ ပေးသလောက် မေသဇင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပုံမှား ရိုက်နေလိုက်ဦးမယ် ”

ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဒေါ်ကြိုင် ခေါ်ရာ နောက်ဆီသို့ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ လိုက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်သီရိနှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက် အခန်းဆီသို့ ဒေါ်ကြိုင်က ခေါ်လာသည်။

“ဒေါ်ကြိုင်က ဆရာမလေးလာရင် အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် ဒီအခန်းကို တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ပြင်ထားခဲ့တာကွယ့်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်နေ့က မောင်ကြီးမြင့်က မေသဇင်မလာတော့ဘူး ဖုန်းဆက်လို့ တကယ်မှတ်ပြီး စိတ်မကောင်းနေတာ တော်သေးတာပေါ့၊ ဆရာမလေးက ဒီနေ့ရောက်လာလို့”

ရင်ထဲကနေ သက်ပြင်းအလုံးကြီးတစ်လုံးကို ဟူးခနဲချလိုက်သည်။ သူတို့ မျှော်နေသောဆရာမ မေသဇင်က မလာတော့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရပြီး ဝမ်းလည်း သာသွားသည်။

ဒေါ်သီရိအနားတွင် မေသဇင်အယောင်ဆောင် ဘဝနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ပြုစုနေခွင့်ရလိုက်ပြီလေ။

“ဆရာမလေး နားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရေမိုးချိုးပြီး အခန်းမှာ အသင့် ပြင်ပေးထားသော သနပ်ခါးနှင့် ကျောက်ပျဉ်ကိုအသုံးပြုပြီး သနပ်ခါးသွေးကာလိမ်းသည်။ နားချင်စိတ်မရှိသေးပါ။ ဒေါ်သီရိထံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

*

(၂)

တိတ်ဆိတ်နေသော ဒေါ်သီရိရဲ့ အခန်းထဲသို့ သဒ္ဒါကြည်ဖြူ ညင်သာသော ခြေလှမ်းများနှင့် လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

ခုတင်နားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး သနားစရာ မျက်စိမမြင်ရှာသော ဒေါ်သီရိကို ငုံ့မိုး၍ ကြည့်နေသည်။

ရင်ထဲမှာ သနားကြင်နာစိတ်များနှင့် အတူ ချစ်ခင်တွယ်တာသော သံယောဇဉ် ကြိုးမျှင်တွေ ဖြာကျလာသည်။

ဦးသောနကို မတွေ့ရသေးပါ။ တွေ့ရှိနေသော ဒေါ်သီရိ အပေါ်မှာ သူမရဲ့ စိတ်ထားတွေ ပြောင်းလဲကုန်ပါပြီ။

“ဆရာမလေး...ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မေမေကြီးကို ကြည့်နေတယ် မဟုတ်လား။”

တကယ့်ကို အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားပါသည်။ ဒေါ်သီရိသည် သူမရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်စိမမြင်ဘဲ သိနေပါလား။

ဪ...ဟုတ်သားပဲ။ အမြင်အာရုံတစ်ခု လျှော့ပါးသွားတော့ တခြားအာရုံတွေ ပိုကောင်းလာတတ်တာပဲ။

ဒေါ်သီရိရဲ့ ခုတင်မှာ တင်းပါးလွှဲထိုင်လိုက်ပြီး၊ ဒေါ်သီရိရဲ့ လက်တွေကို

နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မေမေကြီးက ကျွန်မမှန်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“မကြိုင်နဲ့ ဆရာမလေးက ခြေသံချင်း မတူဘူးကွယ်၊ ဆရာမလေးက လမ်းလျှောက်တာ သိပ်ပြီး ညင်သာနွဲ့နှောင်းမယ့်ပုံပဲ ၊နောက်ပြီး မကြိုင်က လူအနား မရောက်သေးဘူး အခန်းဝကနေ စကားကို လှမ်းပြီးတတွတ်တွတ် ပြောလာခဲ့တာပဲ”

တိုးညင်းစွာ ရယ်သံလေးနှင့် သဒ္ဒါကြည်ဖြူက ရယ်လိုက်သည်။

ဒေါ်သီရိက သူမရဲ့ လက်ဝါးတွေကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။

“ဆရာမလေးရဲ့ လက်ကလေးတွေက နုနေတာပဲနော်၊

ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေကြီး”

“အင်း ဆရာမလေးရဲ့ လက်ကလေးတွေလိုပဲ သိပ်နူးညံ့တဲ့ လက်ကလေးတွေကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက် မေမေကြီးမှာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်”

ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ပြောလိုက်သော ဒေါ်သီရိရဲ့ စကားက သူမရဲ့ ရင်ကို ကျင်ရှုစွာ ခံစားစေလိုက်သည်။ အရဲစွန့်ပြီး ထိုအကြောင်းကို မေးသည်။

“အဲဒီ သမီးက အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ရက်စက်တဲ့ မိကြည်ဖြူအကြောင်း မပြောချင်တော့ပါဘူး ဆရာမလေးရယ်၊ သိပ်ပြီး ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်ရက်လို့ မေမေကြီး စိတ်နာတယ်ကွယ် ”

စောစောက တက်တက်ကြွကြွ ရှိခဲ့သော စိတ်များ

ချက်ချင်းညှိုးကျသွားသည်။ ဒေါ်သီရိလည်း သမီးအပေါ်မှာ ခုထိ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ရှိသေးသည်လို့ သဒ္ဒါကြည်ဖြူ တွက်လိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ အားငယ် ဝမ်းနည်း စိတ်များ ပြည့်လျှမ်းလာသည်။

“နံနက်စာစားဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီ။ ဆရာမလေး မမသီရိကို ခေါ်ခဲ့ပါ”

အခန်းဝကနေ ဒေါ်ကြိုင်က ပြောသည်။ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ကလည်း

မျက်နှာအရမ်းညှိုးကျသွားသော ဒေါ်သီရိကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာ ခံစားရသည်။

“မေမေကြီး၊ ထမင်းသွားစားကြရအောင်နော်”

“အင်းလေ...အချိန်တန်တော့လဲ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို

ဖြည့်ဆည်းရဦးမှာပါလား ဆရာမလေးရယ်”

ဒေါ်သီရိကို ခုတင်ပေါ်ကနေ ဆွဲပြီး အောက်ထပ်ဆီသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်သီရိက လှေကား အောက်ဆုံး ထပ်ကို နင်းပြီး

သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်သည်။

“မေမေကြီး ကတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ အသက်ရှင်နေရတဲ့

သူပါကွယ်”

ဘယ်လို မျှော်လင့်ချက်မျိုးနှင့် အသက်ရှင်နေရသည်လဲလို့ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ

သိချင်လှပါသည်။ ပြောလို့ မဖြစ်၍ သိချင်သည့် စိတ်များကို လျှော့ချထားရသည်။

ထမင်းစားစားပွဲမှာ ဒေါ်သီရိကို နေသားကျအောင် ထိုင်စေချင်သည်။

ဟင်းများကို အရိုးသင်ပြီး ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။

သဒ္ဓါကြည်ဖြူရဲ့ လှုပ်ရှားနေဟန်သည် ဝတ္တရားအရ မဟုတ်ဘဲ၊

စေတနာပါမှန်း ဒေါ်ကြိုင်က လေ့လာရင်းနှင့် ကြည့်နေသည်။

“မေမေကြီးကို ကျွန်မ ခွံကျွေးပါရစေ”

“ရတယ် ဆရာမလေးရယ်၊ ထမင်းနဲ့ ဟင်းကိုရောနယ်ပေးပြီး

ဇွန်းတပ်ပေးပါ။ မေမေကြီး စားတတ်ပါတယ်”

“အဲလိုကြီးကျ မကောင်းဘူး၊ ကျွန်မခွံကျွေးမယ် နော်”

“ဆရာမလေး သဘောပါပဲကွယ်”

ဒေါ်ကြိုင်က ကျေနပ်စွာ ကြည့်ရင်းနှင့် ပြုံးနေသည်လေ။

“အင်း...ဆရာမလေးရတာ တကယ် ဟန်ကျတာပဲ၊ ဒေါ်ကြိုင်ကတော့ ဒီလိုအသေးစိတ် လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူးကွယ်၊ အလုပ်တွေကလဲ အများသား ဆရာမလေးရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီအိမ်အလုပ်တွေအားလုံး ဒေါ်ကြိုင် လုပ်တာပဲလား ဟင်”

“မနက်ဘက် မိနီးကလေးတစ်ယောက် လာကူပေးတယ် ၊သူက အိမ်ထောင်နဲ့လေ၊ ဒီမှာမအိပ်ဘူး၊ မနက်လာလုပ်ပြီး ညနေပြန်တာပဲ၊ အဝတ်တွေ ဘာတွေလဲ သူပဲ လျှော်ပေးတာ”

“ဒေါ်ကြိုင်က တော်တော် လုပ်နိုင်တာပဲနော်”

“မမသီရိတို့နဲ့ ဒေါ်ကြိုင်နေခဲ့တဲ့ နှစ်တွေက မနည်းတော့ဘူး ဆရာမလေးရဲ့”

ဒေါ်ကြိုင်သည် ဒေါ်သီရိရဲ့ သမီးအကြောင်းကိုတော့ သိလိမ့်မည်လို့ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ တွက်လိုက်သည်။ ဒေါ်ကြိုင်နှင့် ရင်းနှီးအောင် လုပ်ပြီး စုံစမ်းရန် စိတ်ကူးထားသည်။

ဒေါ်သီရိက သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ဇွန်းဖြင့် ခွံကျွေးသော ထမင်းကိုစားရင်း ဝီတိဖြာနေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာခဲ့ရသော သမီးကို တမ်းတနေသည်။

“သမီးလေး ကြည်ဖြူသာရှိလျှင် ငါ့ကို ဒီလိုပဲ ပြုစုရှာမှာပဲ၊ ဪ... ”

ဘဝကံနည်းရှာတဲ့ သမီးရယ်၊ တွေးလိုက်တိုင်း ရင်မှာ မချီလိုက်တာ”

“မေမေကြီးက သက်ပျင်းတွေချလို့ ထမင်းစားရတာ မောလို့လား ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမလေးရယ်”

“ဖြည်းဖြည်းစားပါ ၊ ကျွန်မကို အားမနာနဲ့နော်”

“မကြိုင်ရေ...မမတော့ ဒီဆရာမလေးကိုရတာ သိပ်ကံကောင်းနေပြီ
ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပဲ၊ မမသီရိရယ်”

“ဆရာမလေးက ချောလား ဟင်”

“သိပ်ချောတာပေါ့ မမသီရိရယ်”

အဘွားကြီးနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့် သူမကို
ချီးမွမ်းနေသဖြင့် သဒ္ဒါကြည်ဖြူ ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ရှိနေသည်။

“ဆရာမလေးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ဖော်ပြစမ်းပါဦး”

“အင်း...ဆရာမလေးက အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့် နုဖပ်ပြီး
ချောတာရှင်၊ နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်ခုံးမျက်လုံးကောင်းကောင်းနဲ့ မမသီရိရဲ့...”

“ပြီးတော့ ဒီခေတ်မှာ ရှားပါးတဲ့ ဆံပင်တွေ သူ့မှာရှိနေတယ်၊ တကယ့်
ပိတုန်းရောင်ကေသာပါပဲ မမရယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

ဒေါ်သီရိရဲ့ မျက်နှာမှာ အံ့သြဝမ်းသာရိပ်တွေ ရှိနေသည်။

“ဆရာမလေးက သမီးကြည်ဖြူနဲ့များ ဆင်နေရောသလားကွယ်”

“အင်း...အမှတ်တမဲ့ ကြည့်ရင်တော့ ဆင်သလိုပဲ မမရဲ့”

သဒ္ဓါကြည်ဖြူသည် စူးစမ်းသော ဒေါ်ကြိုင်ရဲ့အကြည့်အောက်မှာ
ရင်သိမ့်တုန်၊ ထိတ်လန့်စွာ ခံစားနေရသည်။

“ဒါနဲ့ ဆရာမလေးက ဘယ်ဇာတိလဲ”

“မန္တလေးကပါ မေမေကြီး”

အပြေးအလွှားနှင့် သဒ္ဓါကြည်ဖြူက လိမ်လည်ဖြေကြားလိုက်သည်။
ဒေါ်ကြိုင်ရဲ့ ရှာဖွေသော အကြည့်ကို မနည်းကြီး ရှောင်ရှားနေရသည်။

“ဆရာမလေးရဲ့ မိဘတွေရော ရှိကြသေးလား၊ ဘယ်သူတွေလဲ
ပြောပါဦးကွယ်”

မိဘရဲ့ အမည်တွေကို ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာပြောလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးသည်။

“ဦးမြိုင်နဲ့ ဒေါ်အေးပါ မေမေကြီး၊ အမေက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးပြီး
အဖေက တစ်နှစ်ကမှ ဆုံးတာပါ”

“ဪ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်”

ဒေါ်ကြိုင်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲက သံသယနှင့် စူးစမ်းသော အကြည့်တွေ ခုမှ
လွင့်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။ သည်တော့မှ သဒ္ဓါကြည်ဖြူက ပင့်သက်ကို ခိုး၍
ရှိုက်လိုက်မိသည်။

“မေမေကြီး စားလို့ ဝပါပြီကွယ်”

ပါးစပ်ကို လက်သုတ်ပဝါနှင့် စင်ကြယ်အောင် သုတ်ပေးပြီး
ရေတိုက်သည်။ သဒ္ဓါကြည်ဖြူရဲ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော လှုပ်ရှားပြုစုဟန်တွေကို
ကြည့်ပြီး ဒေါ်ကြိုင်က သဘောကျနေသည်။ ဒေါ်သီရိ ရင်မှာလည်း ထိုသို့သော
ပြုစုယုယမှု တောင့်တခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ ခုလိုရရှိ ခံစားရတော့
ကျေနပ်မဆုံးဖြစ်နေသည်။

“ဆရာမလေးနဲ့ မကြိုက်တို့ရော စားကြလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ စားပါမယ်”

“မေမေကြီးကို အခန်းထဲပို့ပြီးမှ ကျွန်မစားပါမယ်”

“အပေါ် မတက်ချင်သေးပါဘူးကွယ်၊ ဒီမှာပဲ ထိုင်နေဦးမယ်၊

ဆရာမလေးတို့ စားကြလေ”

“ကဲ...လာစားကြရအောင်”

ဒေါ်ကြိုင်က ခူးခပ်နေသည်ကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူက ကူညီပေးသည်။ ထမင်း
တစ်လုတ် နှစ်လုတ် စားလိုက်ရုံနှင့် ဒေါ်ကြိုင်ရဲ့ လက်ရာကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူ
သိလိုက်ပါပြီ။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြိုင်က ဟင်းချက်ကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်...ဆရာမလေးရဲ့၊ မကြိုင်က အချက်အပြုတ်မှာ
သူမတူအောင် ကောင်းတာကွယ်၊ ကိုသောနဆိုရင် မကြိုင်မှမကြိုင် လက်စွဲပဲ”

“ဦးသောနဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မေမေကြီး”

မသိဟန်ဆောင်၍ သဒ္ဓါကြည်ဖြူက မေးသည်။ အိမ်ကြီးထဲ
ရောက်လာသည်မှာ တစ်နာရီပင် ကျော်နေပြီ။ ဦးသောနကို မတွေ့ရသေးပါ။

“မေမေကြီးရဲ့ ယောက်ျားပေါ့ကွယ်၊ ခုတော့ ခမျာ ဆုံးသွားတာ
လေးနှစ်ရှိပြီကွယ့်”

သဒ္ဓါကြည်ဖြူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ စိတ်ထန်သလို
ခနုဂုဏ်မောက်သော ဦးသောန တစ်ယောက် နောက်ဆုံးတော့ သေမင်းကို
အံ့မတုနိုင်ရှာပါလားလို့ တွေးမိသည်။

“မေမေကြီး မျက်စိကွယ်တာ၊ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲဟင်”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး ဆရာမလေးရယ်”

ဒေါ်သီရိ ဘာကြောင့် မျက်စိကွယ်သွားသည်ကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူ သိချင်လှပါသည်။ ကုသ၍ ပျောက်နိုင်သည့်ရောဂါ ဟုတ်မဟုတ်ကို သိပ်သိချင်သည်။ ဖွင့်မေးရမှာလည်း မဖြစ်ပါ။ သူမရဲ့ လိမ်ညာမှုတွေ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ကုန်မှာ စိုးရိမ်မိနေသည်။

“ဆရာမလေးက ဒေါက်တာရဲနိုင်ဝင်း အဆက်အသွယ်နဲ့ ရောက်လာတာ မဟုတ်လား၊ မေမေကြီးရဲ့ ရောဂါအကြောင်းတွေကို သိနေမှာပေါ့ ”

ဒေါက်တာရဲနိုင်ဝင်းဆိုတာကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူ လုံးဝမသိပါ။ ဆရာမ မေသဇင်သည် ဒေါက်တာရဲနိုင်ဝင်းရဲ့ အဆက်အသွယ်နှင့် စိမ်းလွဲဂေဟာသို့ ရောက်လာမည့်သူ ဖြစ်မှန်းကိုတော့ သေသေချာချာ သိလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် မေမေကြီး”

သဒ္ဓါကြည်ဖြူ က ဒေါ်သီရိယုံအောင် လိမ်ညာရပြန်သည်။ ဒေါက်တာရဲနိုင်ဝင်းနှင့် မဆုံစည်းပါစေနဲ့ လို့လည်း မျှော်လင့်နေသည်။

“ကိုရဲက မေမေကြီးအတွက် ဂရုတစိုက် ပြုစုဖို့ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် လိုအပ်တယ်ဆိုပြီး သူပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်တာပဲ”

“အိုး...အဲဒါမှ ဒုက္ခ အကြီးအကျယ်ပဲ၊ အဲဒီ ဒေါက်တာရဲနိုင်ဝင်း စီစဉ်ပေးတဲ့ ဆရာမလို့ ငါ့ကို သူတို့ ထင်နေပြီ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

သဒ္ဓါကြည်ဖြူက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် တွေးတောနေသည်။ ဒေါ်သီရိကို မြင်တွေ့ပြီး ခင်မင်နေသည်မို့ စိမ်းလွဲဂေဟာကနေ ထွက်သွားရန် လုံးဝ ဝန်လေးနေသည်။

“မတက်နိုင်ပါဘူး၊ နေရသလောက်ခိုကပ်ပြီး လိမ်ညာနေလိုက်မယ်၊ အဖြစ်မှန် ပေါ်လာတော့လဲ ပြန်သွားလိုက်ရုံပဲ၊ အရှုံးမရှိဘူး အရင်းပဲပေါ့”

ကျဆင်းသွားသော စိတ်ဓာတ်တွေကို ဖြေသိမ့်တွေးများနှင့် တွေးပြီး

သတ္တိမွေးလိုက်သည်။ လောလောဆယ်ဆယ် ဒေါက်တာရဲနိုင်ဝင်းနှင့်
မတွေ့ပါစေနဲ့ဦးလို့သာ ဆုတောင်းနေသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး ဒေါ်ကြိုင်ကို
ကူညီသိမ်းဆည်းဆေးကြောပေးသည်။

“ဆရာမလေးရယ် ဒေါ်ကြိုင်လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ထားခဲ့ပါ”

“မဟုတ်တာ...ဒေါ်ဒေါ်ကြိုင်ရယ်၊ ကျွန်မက လူငယ်ပဲ လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ ဆရာမလေးရဲ့ အလုပ်က မမသီရိကိုပဲ ကြည့်ဖို့ပါ”

“မိသားစု စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကျွန်မကို ကူညီခွင့်ပေးပါ”

သဒ္ဓါကြည်ဖြူရဲ့ စကားလုံးကြောင့်၊ အဘွားကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့
မျက်နှာတွေ ပြုံးပြီး ကျေနပ် သွားသည်။ တွေ့ဆုံရတာ နာရီပိုင်းပင် ရှိသေးပေမယ့်၊
သဒ္ဓါကြည်ဖြူကို ခင်မင်သွားကြသည်။

သွက်လက်ချက်ချာသော သဒ္ဓါကြည်ဖြူရဲ့ လုပ်ရည်၊ ကိုင်ရည်ကို
ကြည့်ပြီး ဒေါ်ကြိုင်က အကြီးအကျယ်ပင် သဘောကျနေသည်။ ဒေါ်သီရိကို
အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်ခေါ်သွားပြီး၊ နေ့လယ် တစ်ရေးတမော အိပ်စေလိုက်သည်။

ဒေါ်သီရိ အိပ်ပျော်သွားတော့ သူမလည်း အခန်းပြန်ပြီး ခဏ
နားလိုက်သည်။

*

(၃)

လူကသာ ခုတင်ပေါ်တွင် နားနေသော်လည်း၊ စိတ်အစဉ်က ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသည်။ ဒေါက်တာရဲနိုင်ဝင်းသည် ဘယ်က ဆရာဝန်လဲ ဆိုတာကို သိပ်ကို သိချင်နေသည်။ ဒေါ်သီရိတို့နှင့် ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ရင်းနှီးခင်မင်သည်ကိုလည်း သိလိုလှပါသည်။

ရဲနိုင်ဝင်းနှင့် လုံးဝ တွေ့ဆုံလိုစိတ် မရှိပါ။ မတွေ့ဆုံမိပါစေနှင့်လိုလည်း မျှော်လင့် ဆုတောင်း နေသည်။ ဒေါ်သီရိကို တွေ့ဆုံပြီးနောက် သည်အိမ်ကြီးက ခွဲခွာလိုစိတ်တွေ မရှိတော့ပါ။

မူလ ရည်ရွယ်ချက်က၊ အိမ်ကြီးနှင့် ဦးသောန ဒေါ်သီရိတို့ကို မြင်ဖူးသည်ရှိအောင် လုပ်ကြံပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ခုတော့ သဒ္ဒါကြည့်ဖြူရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြောင်းလဲကုန်သည်။ အားကိုးရာတွယ်တာရာမဲ့နေသော မျက်မမြင် အဘွားအိုကို ပစ်ထားခဲ့ရမှာကို ဝန်လေးနေသည်။

သူမရဲ့ အခန်းမှာ ခဏတဖြုတ်သာနေပြီး ဒေါ်သီရိရဲ့ အခန်းသို့ ကူးခဲ့ပြန်သည်။ ဒေါ်သီရိကနေ့လယ်တစ်မှေးအိပ်ရာကနေ နိုးနေသည်။

“ဆရာမလေး၊ မနားတော့ဘူးလား”

ခြေသံကြားရုံနှင့် ဒေါ်သီရိက မေးသည်။ နားပါးသော ဒေါ်သီရိရဲ့အရည်အချင်းကို သိလိုက်ရသည်။

“နားငြိပါပြီ မေမေကြီး ရေချိုးရအောင်လို့ပါ”

“အေးကွယ်၊ မေမေကြီး ရေချိုးချင်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ချိုးပေးပါ့မယ်”

သဒ္ဓါကြည်ဖြူက ၊ ဒေါ်သီရိကို ရေချိုးပေးသည်။ ပြီးတော့ နံ့သာဖြူနှင့်သနပ်ခါးရောစပ်ပြီး ခြေလက်တွေပါမကျန် လိမ်းပေးသည်။ ဒေါ်သီရိက ကျေနပ်၍ တပြုံးပြုံးနှင့် ရှိနေသည်။

“အင်း ဆရာမလေး ရောက်လာမှ ဟန်ကျတော့တာပဲ၊ မကြိုက်က မေမေကြီးကို ဒီလို အသေးစိတ် မလုပ်ပေးနိုင်ရှာဘူးကွယ့်၊ သူကလဲ အလုပ်ကများသားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မေမေကြီးရယ်၊ တစ်အိမ်လုံး သူတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဘယ်နိုင်နင်းမှာလဲ”

သဒ္ဓါကြည်ဖြူက ဒေါ်သီရိကို အဝတ်အစားများ လဲပေးသည်။ အားလုံးလိုလေသေးမရှိအောင် လုပ်ကိုင်ပေးသည်။

“ဆရာမရဲ့ ကိုယ်က နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဘာလို့လဲ မေမေကြီးရဲ့”

“စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ် ဆရာမလေးရဲ့ လုပ်ကိုင်ဟန်တွေကလဲ သိပ်ပြီး ညင်သာသိမ်မွေ့တယ်”

“မေမေကြီး၊ ကျွန်မကို ကိုင်ကြည့်ပြီး အဖြေဖော်ကြည့်ပါ”

ရယ်သံလွင်လွင်လေးနှင့် သဒ္ဓါကြည်ဖြူရဲ့ ကိုယ်လေးကို ခပ်ဖွဖွလေး စမ်းသပ် ကိုင်တွယ်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ...ဆရာမလေးက သွယ်သွယ်လေးပဲ၊ မကြိုက်က ပြောတယ်၊ ဆရာမလေး မျက်နှာက လှပြီး သိပ်အေးကြည်တာပဲတဲ့၊ အင်းဒါဆို ဆရာမလေးက တော်တော်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ကိုယ်လုံးနှင့် မျက်နှာအလှကို ခြုံငုံပြီး ဒေါ်သီရိက ပြောသည်။ သဒ္ဓါကြည်ဖြူက အားပါးတရပြုံးနေသည်။ ဒေါ်သီရိနှင့် နေရသည့် အချိန်တွေ

များလာလေ၊ ရင်ထဲက သံယောဇဉ်တွေ တွယ်ငြိလေပါ။

“ဆရာမလေး သွားပြီး ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ပါလား”

“မေမေကြီး နေ့လယ်စာ တစ်ခုခုစားဦးနော်”

“မကြိုက် လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ခု ကျွန်မ မေမေကြီးရဲ့ အလုပ်အားလုံးကို လုပ်ပေးရမှာပါ၊ ကျွန်မ သွားစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

အောက်ထပ် မီးဖိုဆောင်သို့ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ဆင်းလာခဲ့သည်။
ဒေါ်ကြိုင်အား ဒေါ်သီရိအတွက် ကျွေးမွေးရန် မေးမြန်းပြီး ပြင်ဆင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်သီရိအား ကျွေးမွေးပြီးမှ ရေမိုးချိုးသည်။

ဒေါ်သီရိက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေသည်။ သဒ္ဓါကြည်ဖြူက ဒေါ်သီရိကို တရားစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြနေသည်။

“ဟော...ကိုရဲလာပြီ ထင်တယ်”

နားပါးသော ဒေါ်သီရိက တရားစာကို နားထောင်နေရင်းကနေ တံခါးဝဆီသို့ လှမ်း၍ မမြင်ရသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ကာ ပြောသည်။

သဒ္ဓါကြည်ဖြူရဲ့ ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ လှိုက်ခုန်သွားသည်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့် စိတ်များကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှိုက်သွားသည်။ တံခါးဝဆီသို့ ကြောင့်ကြသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မေမေကြီး နေကောင်းလား”

အရပ်မြင့်မြင့် အသားလတ်လတ်နှင့် ရုပ်ရည်သားနား ခန့်ညားသော ကိုရဲဆိုသူ ဒေါက်တာရဲနိုင်ဝင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စူးစမ်းသော ရဲနိုင်ဝင်းရဲ့ အကြည့်များ သူမထံသို့ တည့်မတ်စွာ ကျရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကောင်းပါတယ် ကိုရဲရယ်...၊ ကိုရဲ စီစဉ်ပေးတဲ့ ဆရာမလေးကိုရတာ အရမ်း အဆင်ပြေတာပဲကွယ်...၊ မေမေကြီး သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သူက ဆရာမမေသဇင်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုရဲရယ်”

ရဲနိုင်ဝင်းရဲ့မျက်နှာက တည်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သဒ္ဓါကြည်ဖြူကို ကြည့်နေသော သူ့အကြည့်က အလွန်ကို တည်ထန်နေသည်။

“ဆရာမလေးက ဒီနေ့မှ ရောက်တာကွယ်၊ မေမေကြီးကို အရမ်းဂရုစိုက်တာပဲကွယ်၊ သူ့ရဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးမှုတွေက ဝတ္တရားအရမဟုတ်ဘဲ၊ စေတနာပါတယ် ဆိုတာ သိပ်ကိုသိသာလွန်းပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်သီရိက သဒ္ဓါကြည်ဖြူကို သိပ်ပြီး သဘောကျနေသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားပဲ ရဲနိုင်ဝင်းက သိသွားသည်။ ဒေါ်သီရိရဲ့ ဝမ်းသာကျေနပ်မှုများကို မဖျက်ဆီးပစ်ချင်၍ ပြောချင်သည့် စကားများကို မပြောဘဲ မျိုသိပ်ထားသည်။ သဒ္ဓါကြည်ဖြူကို မကျေနပ်သည်ကတော့ အမှန်ပါ။

“ဒေါက်တာဆက်နိုင် တစ်ယောက်ရော နေကောင်းရဲ့လား ဆရာမ”

သဒ္ဓါကြည်ဖြူရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးသည်။ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ရင်မှာ ထိတ်ရပြန်ပြီ။ ရဲနိုင်ဝင်းမေးသော ဒေါက်တာဆက်နိုင်ဆိုသူကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူ လုံးဝသိရှိခြင်း မရှိပါ။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုသလို ပျက်သွားသော ဣန္ဒြေကိုဆည်ပြီး ရဲနိုင်ဝင်းထံမှ အကြည့်ကိုလွှဲကာ ဖြေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ နေကောင်းပါတယ်”

“သူ့သားလေးရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

ထိုအဖြေကြောင့် ရဲနိုင်ဝင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လှောင်ရိပ်တွေ

မြူးသွားသည်။ သူ့အကြည့်ကြောင့် သဒ္ဒါကြည်ဖြူ လွန်စွာ အနေရခက်သွားသည်။

“ကဲ...ဆရာမ၊ ဆေးတွေကို ကြည့်ထားပါဦး၊ မေမေကြီးကို ဆရာမပဲ တာဝန်ယူပြီး တိုက်ပေးရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အချိန်နှင့် တိုက်ကျွေးရမည့်ဆေးတွေကို ရဲနိုင်ဝင်းက ပြသညွှန်းကြားသည်။

“မေမေကြီးနဲ့ မတည့်တဲ့ အစားအသောက်ကိုမကျွေးမိဖို့ တာဝန်က ဆရာမအပေါ်မှာ ရှိနေသလို ၊မေမေကြီး စိတ်ချမ်းသာဖို့လဲ ဆရာမအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ် ဆိုတာ အမြဲ သတိရနေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ခေါင်းကလေးကို ငုံ့လျှိုးပြီး သဒ္ဒါကြည်ဖြူက ဖြေလိုက်သည်။

စူးရှသော ရဲနိုင်ဝင်းရဲ့ အကြည့်များကြောင့် အရည်ပျော်မတတ် သဒ္ဒါကြည်ဖြူ ခံစားသွားရသည်။

ရဲနိုင်ဝင်း မြန်မြန်ပြန် သွားပါစေလို့သာ ဆုတောင်းနေရသည်။

ရဲနိုင်ဝင်းက ပြန်မညှိပုံမပေါ်။ အေးအေး ဆေးဆေး ဒေါ်သီရိနှင့် ထိုင်ပြီး စကားပြောနေသည်။

“မထား တစ်ယောက်ရော နေကောင်းရဲ့လား ကိုရဲ”

“ကောင်းပါတယ် မေမေကြီး၊ ရန်ကုန်က ဧည့်သည်တွေနဲ့အတူ မန္တလေးကို ဆင်းသွားပါတယ်...”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် ကိုတောင်မှာခဲ့ပါသေးတယ်၊ ပြန်ရောက်မှ မေမေကြီးဆီ လာခဲ့ဦးမယ်တဲ့”

“အင်း...မထားတစ်ယောက်က အမတစ်ယောက်လိုပဲ သူကကြည့်ရှု
စောင့်ရှောက်ရှာတယ်”

အမြင်အာရုံတွေ ပျောက်ဆုံးနေသော ဒေါ်သီရိရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ
မျက်ရည်ကြည်များ ဝေ့နေသည်ကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူ တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ဒေါ်သီရိသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို တမ်းတကြေကွဲနေသည်မှာ
သိသာ ထင်ရှားနေသည်။

“မေမေကြီး...ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“အေးကွယ်...ဆရာမလေးရယ် ကိုရဲကို လိုက်ပို့လိုက်ပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး”

ရဲနိုင်ဝင်းနှင့် နှစ်ဦးတည်း တွေ့ဆုံရမှာ မလိုလားသော်လည်း ဒေါ်သီရိက
လိုက်ပို့ခိုင်းသဖြင့် မလွဲသာ၍ လိုက်ပို့ရသည်။

ဧည့်ခန်းဝဆီသို့ အရောက်မှာ ရဲနိုင်ဝင်းက ခြေလှမ်းများကို
ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်။

သဒ္ဓါကြည်ဖြူကို ငုံ့ကြည့်ကာ မျက်နှာ တည်တည်နှင့် မေးသည်။

“ဆရာမက မေသဇင် အစစ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား”

ရဲနိုင်ဝင်းရဲ့ အမေးကို မဖြေသေးဘဲ သဒ္ဓါကြည်ဖြူက ပြန်မေးသည်။

“ဆရာက ဘယ်လို ထင်နေလို့လဲ”

“ကိုယ့်ဆီ ဒေါက်တာ ဆက်နိုင်က အကြောင်းပြန်လိုက်တာက၊ ဆရာမ
မေသဇင် သူ့အမေကြီး နေမကောင်းလို့ ကိုယ့်ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်မခံနိုင် ဘူးလို့
ပြောတယ်၊ ဆရာမက ရောက်လာတော့ ပြောထားသလို ဖြစ်မနေဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစက လက်မခံနိုင်ဘဲ ရှိနေပြီးမှ

အမေနေကောင်းသွားတာနဲ့ လာခဲ့တာပါ”

“ဒါဆိုလဲ ပြီးရောပေါ့လေ၊ ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ်သာ အသိဆုံးမဟုတ်လားဆရာမ”

မင်းကို မယုံဘူးလို့ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ပြောနေသလို၊ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါပေမယ့် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ပြီး၊ သူမက ဟန်မပျက် နေလိုက်သည်။

“မေမေကြီးက ဆရာမ ရောက်လာလို့ စိတ်ချမ်းသာနေတယ်၊ သူ့ကို ထောက်ထားပြီး ဆရာမပြောသမျှကို ယုံထားလိုက်ပါဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရဲနိုင်ဝင်းက ကားထဲ ဝင်ပြီး ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။ ရပ်မိသည့်နေရာမှာ သဒ္ဓါကြည်ဖြူက တောင့်တောင့်လေး ရပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူမကို မေသဇင်မဟုတ်ဘူးလို့၊ ရဲနိုင်ဝင်း သံသယဖြစ်နေကြောင်းကိုလည်း အတိအလင်း သဒ္ဓါကြည်ဖြူက သိလိုက်သည်။

“ဒီဆရာဝန်ကြောင့် ငါရဲ့ အလိမ်အညာတွေ ပေါ်တော့မှာပဲ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အလိမ်အညာတွေ မပေါ်ခင် ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွားရင် ကောင်းမလား”

ရဲနိုင်ဝင်း ကားထွက်သွားပြီး သဒ္ဓါကြည်ဖြူက လှေကားထိပ်မှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာရပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို သိနေသည်။

“အို...ငါထွက်မသွားနိုင်သေးဘူး၊ သနားစရာကောင်းပြီး အားကိုးရာမဲ့ နေတဲ့ မေမေကြီးကို ပစ်မထားရက်ဘူး၊ သူ့ကြောင့် အရာရာကို ငါ ရင်ဆိုင် ပစ်လိုက်မယ်”

ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ သဒ္ဓါကြည်ဖြူက ဒေါ်သီရိရဲ့ အခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

“ကိုရဲ ပြန်သွားပြီလား ဆရာမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး”

“အင်း... ကိုရဲက သိပ်ပြီး၊ စေတနာကောင်းတာ မေမေကြီးကိုလဲ အဘွားတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ရှိရှာတယ်၊ အမေတူ သားလေးပဲ”

“သူ့အမေနဲ့ မေမေကြီးက သိပ် ခင်တာပဲလား ဟင်”

“ခင်ပြီးလားကွယ်၊ မထားက မေမေကြီး သမီးနဲ့ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့”

သဒ္ဓါကြည်ဖြူရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ တောက်ပ သွားသည်။ ဒေါ်ထားထားနှင့် တွေ့ချင်စိတ်တွေရင်မှာ ပြင်းပြလာသည်။ သည်အိမ်သို့ ဒေါ်ထားထား မြန်မြန်ကြီး လာလည်ပါစေလို့ မျှော်လင့်နေမိသည်။

ဒေါ်သီရိကို ညစာ ထမင်းကျွေးပြီး၊ အိမ်ထဲမှာပဲ၊ တွဲပြီး လမ်းလျှောက် ပေးလိုက်သည်။ သစ်ပင်နွယ်ပင်များနှင့် လွှမ်းနေတဲ့ ခြံဝန်းကြီးကိုကြည့်ပြီး၊ အလှအပများကွယ်ပျောက်နေသည်လို့ နှမြောတသစွာနှင့် တွေးနေသည်။

ညဆေးများ တိုက်ကျွေးပြီး၊ ဒေါ်သီရိကို အိပ်ရာထဲ သိပ်ပြီးမှ၊ မိမိအခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်သီရိအနားမှာ၊ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်း ခလုတ်ကို တပ်ဆင်ထားသည်မို့၊ အလိုရှိလျှင် ထိုခလုတ်နှိပ်လိုက်ပါက သူမ အခန်းမှ သိနိုင်နေသည်။

ဒါကြောင့် သူမရဲ့ အခန်းမှာ ပြန်ပြီး၊ စိတ်ချလက်ချ နားလိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ် ရောက်ပြီးသည်အထိ၊ မအိပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ညနေက တွေ့ခဲ့သော ဒေါ်တတာရဲနိုင်ဝင်းရဲ့ မျက်နှာကို ပြန်လည် မြင်ယောင်ရင်း ထိတ်လန့်စိတ်နှင့် အတူ၊ မခုန်ဖူးသော ရင်ခုန်ခြင်းကို သူမ ခံစားလိုက်ရသည်။

သူမအပေါ် အမြင်မကြည်လင်သော သူအပေါ်မှာ ရင်ခုန်သံများက

ဘာကြောင့် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်နေရသည်လဲ။ သူမသည် မေသဇင်
မဟုတ်သည်ကို တိတိကျကျ ရဲနိုင်ဝင်းက မသိသေးတာကတော့ ထင်ရှားသည်။

“သူ သေသေချာချာသိရင်၊ ငါ့ကိုတပ်အပ်၊ လူလိမ်လို့ စွပ်စွဲမှာပဲ...”

“အင်း ခုနေ မသိသေးပေမယ့် ၊မကြာခင်မှာတော့ သူ သိလာမှာ
သေချာတယ်၊ အဲဒီ အခါကျလဲ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်လိုက်တာပေါ့...”

“အရာရာမှာ ရှုံးနိမ့်ခဲ့တဲ့ ငါ့ဘဝ၊ ဒီအိမ်ကြီးကနေ အရှုံးနဲ့
ထွက်သွားရရင်လဲ မဆန်းပါဘူးလေ”

ဝမ်းနည်း အားငယ်စိတ်တွေနှင့် သဒ္ဓါကြည်ဖြူက တွေးရင်း
ဆိုးရွားလှသော သူမရဲ့ အတိတ်ဘဝဆီသို့ အတွေးများက ရောက်သွားသည်။

သူမ နှစ်နှစ်အရွယ်က ဆုံးပါးသွားသော မမှတ်မိသော မိခင်ရဲ့
ရင်နာစရာကောင်းသော ဘဝကို တမ်းတလွမ်းမောမိသည်။

*

(၄)

ပြင်ဦးလွင်မှာ တည်ရှိသော ကျယ်ဝန်းသည့် ခြံကြီးနှင့် လှပတင့်တယ်စွာ
ရှိနေသော အိမ်ကြီးက စိမ်းလဲ့ဂေဟာအမည်တွင်နေသည်။ ထိုစိမ်းလဲ့ဂေဟာတွင်
ကြည်ဖြူဆိုသော လှပချောမွေ့သော ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းမပျိုလေးရဲ့
အလှသတင်းက သင်းပျံ့မွှေးလှသည်။

သူဌေးကြီးဦးသောနနှင့် ဒေါ်သီရိရဲ့ ချစ်မငြီးသော
တစ်ဦးတည်းသမီးကညာ ကြည်ဖြူပါ။

“မသီရိရေ၊ သမီးလေးက ချောလှလို့ ကျုပ်တို့တော့ ဂုဏ်ရှိလှသဗျ။

ခမည်းခမက်တော်ချင်တဲ့ လူတွေလဲ များသားကွ”

ဦးသောနက မျက်နှာပြုံးချိုပြီး သမီးအတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာနှင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မသမီးမို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ သမီးလေးက နုဖပ်ပြီး သိပ်ချောတာရဲ့၊ တကယ့်ကို မဟာဆန်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က သမီးကို စိတ်မချ ဖြစ်နေတာဗျ”

“အိုး...သမီးလေးက စိတ်မချရအောင် ဘာတွေများ လုပ်နေလို့လဲ”

“လှတော့ ကြိုက်တဲ့ ပိုးတဲ့လူတွေများတယ်၊ မဟုတ်မဟပ်နဲ့ ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်ရုံလူနဲ့ သမီးကို သဘောမတူနိုင်ဘူး”

နုဖပ်၍ လှလွန်းသောသမီးကို ငုံ့ထားမတက်ချစ်သော ဒေါ်သီရိကလည်း ခင်ပွန်းသည်နှင့် အတွေးက တစ်ထပ်တည်းသာ။

“မောင်ခင်မောင်နဲ့ သမီးကို မင်းသဘောတူလား၊ ငါကတော့ သူ့ကို အသင့်တော်ဆုံးလို့ မြင်ထားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ သူငယ်လေးက ရည်မွန်တယ်၊ မိဘမျိုးရိုးလဲ ကောင်းတယ်၊ ပစ္စည်းဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်နဲ့လဲ ပြည့်စုံတယ်”

“မောင်ခင်မောင်ရဲ့ မိဘတွေက စကားကမ်းလှမ်းနေတယ်၊ ဒါဆို မြန်မြန် အကြောင်းပြန်လိုက်ကြတာပေါ့”

“သမီးလေးကိုလဲ အသိ ပေးဦးမှ ကောင်းမယ် ကိုသောန”

“အေးပေါ့...ပြောရမှာပေါ့”

ဒေါ်သီရိက မကြိုက်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ အခန်းအပြင်ဘက်မှာ

တံမြက်စည်းလှည်းနေသော ဒေါ်ကြိုင်က အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“သမီးကို သွားခေါ်ခဲ့ပါ မကြိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ကြိုင်က အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်သီရိထက်

အသက်ငါးနှစ်ခန့်ငယ်သော ဒေါ်ကြိုင်သည် သွက်သွက်လက်လက်ရှိလှသည်။

ဒေါ်သီရိ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက အတူနေခဲ့သည်။ ကြည်ဖြူကို မွေးတော့ သူပဲ
ထိန်းကျောင်းကြည့်ရှုခဲ့သည်။ ကြည်ဖြူကို သိပ်ချစ်သလို ဒေါ်ကြိုင်က သိပ်လည်း
အလိုလိုက်သည်လေ။

“ကြည်ဖြူလေးရေ၊ မေမေတို့က ခဏလာပါဦးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြိုင်”

ဒေါ်ကြိုင်က အခန်းဝက လှမ်းပြောသည်။ ကြည်ဖြူက အခန်းထဲက
သွက်လက်သော သိမ်မွေ့နူးညံ့သည့် ဟန်လေးနှင့် ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်ကြိုင်က
လုပ်လက်စ အလုပ်များကို ဆက်ပြီး လုပ်နေသည်။ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အခန်းထဲသို့
ကြည်ဖြူ ညင်သာသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် ဝင်လာသည်။

“မေမေ ခေါ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ ဒီမှာ ထိုင်ပါဦး”

မိဘနှစ်ပါးရဲ့ တည်ငြိမ်နေသော မျက်နှာများကို ကြည့်ပြီး မိမိကို
လေးနက်သော စကားတွေ ပြောလိမ့်မည်ဆိုတာ ကြိုတင်တွက်ဆမိသည်။

“သမီးလေး ဆယ်တန်းကို ဖြေနိုင်တယ်နော်”

“ဖြေနိုင်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးအောင်မှာပါ”

“အင်း...ဆယ်တန်းအောင်ပြီဆိုရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်

သေစာရှင်စာ ဖူလုံပြီပေါ့”

ဆယ့်ရှစ်နှစ်တာ ရှိသေးသော သမီးငယ်ကို ကြည့်ပြီး
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဦးသောနကပြောသည်။ မိဘနှစ်ပါး သူမအတွက်
တစ်ခုခုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေသည်ကို ကြည်ဖြူက သိနေသည်။

“ကြည်ဖြူက ဆယ်တန်းအောင်ရင် တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ဦးမှာ
ဖေဖေရဲ့”

“သမီး တက္ကသိုလ်တက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဖေဖေတို့က သမီးကို
အိမ်ထောင် ချပေးကြတော့မလို့”

“ဟင်...”

ကြည်ဖြူရဲ့ မျက်နှာလေးက အထိတ်တလန့်နှင့် ညှိုးမှိုင်းသွားသည်။
ဖခင်ကို တုန်လှုပ်စွာနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ကြည်ဖြူ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးပါဘူး”

“မပြုလို့ မရဘူးကွယ့်၊ ဖေဖေတို့က သင့်တော်တဲ့လူတွေ့ပြီးသား”

“ဟုတ်တယ် သမီး မေမေတို့ အသက်ကြီးပြီး၊ သမီးလေး နောင်ရေးကို
စိတ်ချရအောင် စီစဉ်ခဲ့ချင်တယ်”

“ကြည်ဖြူ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးပါဘူး မေမေရယ်
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်သေးတယ်”

ကြည်ဖြူက အကြောက်အကန် ငြင်းသည်။ ဦးသောနက
သမီးကိုကြည့်ရင်းနဲ့ စိတ်မရှည်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ တယူသန် တစ်မိန့်ကိုသာ
နာခံစေချင်သော၊ မာနတရားကြီးမားလှသော ဦးသောနက ကလန်ကဆန်
လုပ်နေသော သမီးကို ကြည့်ပြီး ဒေါပွသွားသည်။

“ဒီမှာ ကြည်ဖြူ နင့်ကို မောင်ခင်မောင်နဲ့ သဘောတူထားတယ်၊

အမြန်ဆုံးလဲ ပေးစားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“ကြည်ဖြူ မယူပါရစေနဲ့ ဖေဖေရယ်”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည်ဖြူက တောင်းပန်သည်။ ခင်မောင်ကို ကြည်ဖြူသည် ခင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ခင်မောင်ကို ကြည်ဖြူလုံးဝ လက်မထပ်နိုင်ပါ။ ကြည်ဖြူနှလုံးသားက တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အပြီးအပိုင်ပေးအပ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်လေ။

“ကြည်ဖြူကို သနားပါ ဖေဖေရယ်၊ ကိုခင်မောင်ကို ကြည်ဖြူ မယူပါရစေနဲ့နော်”

“တိတ်စမ်း မိကြည်ဖြူ ၊ မိဘက ကောင်းအောင် စီမံတာ ကဖျက်ယဖျက်မလုပ်ချင်နဲ့၊ ငါ့စိတ်ကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“သမီးလေးရယ် အဖေကြီး ဒေါသဖြစ်နေပြီ၊ အဖေကြီးရဲ့ စကားကို နားထောင်လိုက်ပါ”

ဒေါသတွေဖြင့် တင်းထန်နေသော ဖခင်ရှေ့မှ ကြည်ဖြူ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ အခြားအရာကိစ္စများနှင့် မိဘများသည် သူမကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်သလောက် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ တင်းမာနေသည်ကို ကြည်ဖြူတွေ့ရသည်။

ဒေါသဖြစ်နေသော ဖခင်ရဲ့ အပါးက ကြည်ဖြူ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ငိုရှိုက်ပြီး ပြေးလာသော ကြည်ဖြူကို ဒေါ်ကြိုင်သည် တွေ့ပြီး အလန့်တကြားဟန်နှင့် သူမနောက်ကနေ အခန်းထဲအထိ လိုက်ခဲ့သည်။

ခုတင်ပေါ်မှာမှောက်ပြီး သည်းသည်းထန်ထန် ငိုနေသော ကြည်ဖြူကိုကြည့်ပြီး ဘာကြောင့်ငိုနေမှန်း မသိရှာသေးဘဲ မေးသည်။

“သမီး ကြည်ဖြူရယ်၊ ဘာကြောင့် ဒေါလောက်ငိုနေရတာ လဲကွယ်”

ကြည်ဖြူရဲ့ကျောကို ပွတ်သပ်ချောသိပ်ပြီး မေးသည်။ ကြည်ဖြူက အရမ်းငိုနေသည်။

“ဒေါ်ကြိုင် စိတ်ပူလိုက်တာကွယ် ပြောစမ်းပါဦး”

“ကြည်ဖြူကို ကိုခင်မောင်နဲ့ ပေးစားကြတော့မယ်... ဒေါ်ဒေါ်ကြိုင်ရယ်”

“အိုး...ဟုတ်လား ဒုက္ခပါပဲကွယ်”

“ကြည်ဖြူ သေချင်တာပဲ ဒေါ်ကြိုင်ရယ်၊ ကြည်ဖြူလေ ကိုသက်နိုင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

ငိုရှိုက်ရင်းနှင့် ကြည်ဖြူက ဆို့နှင့်စွာ ပြောသည်။ ဒေါ်ကြိုင်လည်း စိတ်ညစ်လွန်း၍ သက်ပြင်းကိုသာ တွင်တွင်ချနေသည်။

“ကိုသက်ကိုပဲ ကြည်ဖြူချစ်တယ်၊ သူ့ကိုပဲ ကြည်ဖြူလက်ထပ်မယ် သိလား”

လူက ပျော့ညံ့သိမ်မွေ့သလောက် ပြတ်သားသော စကားများကို ကြည်ဖြူကဆိုနေသည်။ ဒေါ်ကြိုင်လည်း ကြားထဲကနေ တော်တော်ကြီး စိတ်ညစ်နေပါပြီ။

“ဘာကိုမှ အရင်စလို မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦး ကြည့်ဖြူရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားပြီးမှ လုပ်နော်”

“ကြည်ဖြူလေ၊ စိတ်ညစ်လို့ သေတောင် သေချင်တယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြိုင်ရယ်”

“အိုကွယ်...၊ နိမိတ်မရှိ၊ သေစကား မပြောပါနဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြိုင် ရင်ထိတ်လွန်းလို့ပါကွယ်”

“အဲဒီ ကိုခင်မောင်ကြီးကို ကြည်ဖြူဘယ်လိုမှ မယူနိုင်ဘူးသိလား”

“အေးပါကွယ်၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး အဖြေရှာကြတာပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်ကြိုင်က ကြည်ဖြူစိတ်ပြေအောင် မနည်းကြီးကို ချောနေသည်။

ကြည်ဖြူက အင်္ဂါတိတ်ပြီး ရှေ့ရေကို ဘာလုပ်ရမည်လဲလို့ နက်နက်နဲနဲ
တွေးနေသည်။

*

မိဘနှစ်ပါး အိပ်ပျော်သည်အထိ ကြည်ဖြူက စိတ်ရှည်လက်ရှည်
စောင့်နေသည်။ မိဘတွေရဲ့ အခန်းက တိတ်ဆိတ်နေပြီမို့ သူမရဲ့ အခန်းထဲက
ခြေသံလုံလုံနှင့် ထွက်လာသည်။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြီး နောက်ဖေးပေါက်ကနေ
ခြံထဲသို့ ဆင်းသည်။

ခြံနောက်ဘက်သို့ မှောင်မှောင်မည်းမည်း ထဲမှာ မကြောက်မလန့်နှင့်
ပြေးသည်။ ခြံစည်းရိုးကို တက်ပြီး တစ်ဖက်ခြံက မြင်နေသော
အလုပ်သမားအိမ်လေးဆီသို့ အသံပြုသည်။

“ကိုသက်...ကိုသက်”

နှစ်ခွန်း ဆင့်ခေါ်သည်။ ချက်ချင်းပင် ပြန်ထူးသံကြားသည်။
ခြံစည်းရိုးဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ခြေသံနှင့်အတူ ထူးသံကိုကြားရသည်။

“လာပြီကြည်ဖြူ၊ မိုးချုပ်လှချည်လား”

“မြန်မြန်လာပါဦး ကိုသက်ရယ်”

ခြံစည်းရိုးနားဆီသို့ သက်နိုင်က တိုးလာသည်။ ကာခြားထားသော
အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်လွှားပြီး သက်နိုင်က တက်ခဲ့သည်။
တစ်ဖက်လည်းရောက်ရော သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ကြည်ဖြူက ပြေးဝင်လိုက်သည်။

“ကိုသက်ရယ်၊ ကြည်ဖြူတို့တော့ ဒုက္ခရောက်ကြပြီ”

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲကွယ်၊ ပြောပါဦး”

“ကြည်ဖြူကိုလေ...ဖေဖေတို့က ကိုခင်မောင်နဲ့ ပေးစားကြတော့မယ်

“ဟင်...”

သက်နိုင်ရင်ထဲမှာ အရမ်းကို ပူလောင်သွားသည်။ ကြည်ဖြူကို သိပ်ချစ်သည့်အတွက် ကြည်ဖြူကို ဆုံးရှုံးမှာ ကိုလည်း သိပ်ကိုထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ကြည်ဖြူရယ်”

“ကြည်ဖြူကတော့ ကိုသက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူနိုင်ဘူးသိလား”

“ကိုသက်လဲ ကြည်ဖြူနဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူးကွယ်”

“ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်၊ စဉ်းစားပါဦး ကိုသက်ရယ်”

“အင်း...၊ဆင်းရဲတဲ့ ကိုသက်ဘဝထဲကို ကြည်ဖြူကို မခေါ်ရက်သေးဘူးကွယ်...၊ ကိုသက် ကြိုးစားချင်သေးတယ်”

“အဲလို ကြိုးစားဖို့ အချိန်နဲ့ အခြေအနေက မပေးတော့ဘူး ကိုသက်ရဲ့၊ တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရမယ့် အချိန်ဖြစ်နေပြီ”

“ကြည်ဖြူက ဘယ်လိုဖြစ်ချင်လဲ၊ ကြည်ဖြူရဲ့ ဆန္ဒကို ပြောပါဦးလေ”

“ကြည်ဖြူနဲ့ ကိုသက် ထွက်ပြေးမှပဲ ဖြစ်တော့မယ် သိလား”

“နောက်ဆုံးတော့ ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှပဲ၊ ကြည်ဖြူလေးကို အဲလိုရယူရမှာ ကိုသက်စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်”

“ဘယ်သတ်နိုင်မလဲ ကိုသက်ရယ်၊ အဓိကကကြည်ဖြူတို့ ပေါင်းဖက်ရဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါဆို၊ ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်လဲ ပြောလေ”

ချစ်ရသော ပင်မြင့်စံ၊ အလှထိတ်ခေါင် ကလေးကို ရင်ခွင်မှာ တင်းတင်းပွေ့ပြီး သက်နိုင်က မေးသည်။

“မနက်ဖြန်ညကို ကြည်ဖြူတို့ထွက်ပြေးကြမယ်၊ အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ ဒီအပတ်ထဲမှာ ကြည်ဖြူကို စေ့စပ်ဖို့ သူတို့ စီစဉ်ပြီးကြပြီ”

“အင်းလေ၊ ဒါဆို ကိုသက်လာစောင့်နေမယ်”

“လူခြေတိတ်ရင် ကြည်ဖြူလေ ပြတင်းပေါက်ကနေ အဝတ်အစားအိတ်ကို ကြိုးနဲ့ ချထားမယ်၊ ကိုသက်ယူပြီး ဒီခြံစည်းရိုးနားက စောင့်နေနော်”

“ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ ကိုသက် အားလုံးကို စီစဉ်ထားမယ်”

“ဒါဆို ကြည်ဖြူသွားမယ်၊ သိပ်ကြာလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ ကြည်ဖြူ”

သက်နိုင်ရဲ့ ရင်ခွင်က ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ စေ့ထားသော အိမ်နောက်ဖေး တံခါးကို ဖွင့်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲ ရောက်ပြီးသည်အထိ ရင်ခုန်သံတွေက မပျောက်သေးပါ။

အိပ်ပျော်ခြင်းကို မနည်းကြီး ရအောင် ကြိုးစားယူလိုက်ရသည်။

*

(၅)

ညက ညဉ့်နက်မှအိပ်သော်လည်း ကြည်ဖြူက စောစွာနိုးနေသည်။ ခရီးဆောင် အိတ်တစ်လုံးနှင့် ယူသွားမည့်အဝတ်အထည်များကို ရွေးပြီးထည့်ကာ

ဝှက်ထားသည်။ လက်ဝတ်လက်စားများကိုလည်း အကုန်ယူသွားရန် စိတ်မကူးပါ။

“ဘွားဘွားရော မေမေပါ အပျိုစင်ဘဝက အစဉ်အဆက်ဝတ်လာခဲ့တဲ့ မြလက်စွပ်လေးကိုယူမယ်၊ ပြီးတော့ ငါအမြဲဆွဲနေကျ ဒီဆွဲကြိုးလေးကိုတော့ ယူသွားမယ်”

ဆွဲကြိုးမှာ ကြီးမားသော ဆွဲသီးတစ်ခုကပါနေသည်။ ထိုဆွဲသီးသည် အလွန်လှပသော ပန်းနုရောင်၊ ညီညာမှု မရှိသော ပုလဲကြီးကို ရွှေပန်းခက်ကလေးများ ဝိုင်းရံထားသည့် ဆွဲသီးပါ။ ထိုဆွဲသီးကို ကြိုက်လွန်း၍ ကြည်ဖြူ အမြတ်တနိုးဆွဲသည်။

“ဒီဆွဲကြိုးရယ်၊ လက်စွပ်က ဘွားဘွား ဝိုင်ဆိုင်ပြီး ငါ့ကို အမြဲပေးပြီးသားမို့ ယူသွားမယ်၊ ကျန်တာတွေ အားလုံးထားခဲ့မယ်”

နားကပတ္တမြားနားကပ်လေးဆီသို့ ကြည်ဖြူရဲ့ လက်ကရောက်သွားသည်။ ထိုနားကပ်ကိုချွတ်ပြီး ထားခဲ့လျှင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးသေးသည်။

“အို...ဒီနားကပ်တစ်ရံလောက်က အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါလေးယူသွားလို့လဲ ကိုသက် စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သက်နိုင်က ရွှေဆို တစ်ပဲသားမှ ယူမလာနှင့်ဟု ဆိုသော်လည်း မိန်းမသားပီပီ ကြည်ဖြူက ယူခွင့်ရှိသည်ကို ယူချင်ပါသေးသည်။

လုပ်ရမည့်ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးမှအခန်းက ထွက်လာသည်။ မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို စနေပြီဖြစ်သော ဒေါ်ကြိုင်ဆီသို့ဝင်သည်။

“ဟယ်...ဒီနေ့ စောလှချည်လား ကြည်ဖြူလေးရဲ့”

“ဒေါ်ဒေါ်ကြိုင်ကို ကူမလို့လေ”

“ခါတိုင်းအချိန် ထရောပေါ့ကွယ်၊ အိပ်ရေးပျက်နေပါ့မယ်”

“ကြည်ဖြူက ကူညီချင်လို့ပါ”

ဒေါ်ကြိုင်က သူမကို ကူလုပ်နေသော ကြည်ဖြူကိုသတိထားမိသည်။
ခါတိုင်းထက် ကြည်ဖြူက နှုတ်ဆိတ်နေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ
မျက်နှာလေးကပြုံးချင်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ညှိုးကျသွားလိုက်ရှိနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။

“သမီး ဘာဖြစ်နေလဲ”

ပြုံးဝိုင်းထိတ်လန့်သော မျက်ဝန်းလေး ဒေါ်ကြိုင်ဆီသို့
အပြေးရောက်လာသည်။

“ကြည်ဖြူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“တစ်ခုခု ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒေါ်ကြိုင် သိနေတယ်ကွယ်”

“ကိုခင်မောင်ကြီးနဲ့ ဖေဖေတို့ စီစဉ်တာကို ကြည်ဖြူ စိတ်ညစ်နေတာ
ဒေါ်ဒေါ်ကြိုင်ရဲ့၊ ကိုသက်ကို အရမ်း သနားတယ်”

“အေးလေ၊ ကလေးတို့ ချစ်လမ်း ခရီးကလဲကွယ်၊ မဖြောင့်ဖြူးလိုက်တာ၊
သက်နိုင်ကလဲ ဥစ္စာမဲ့လိုက်တာ ကွယ်”

“ဘာလဲ ဒေါ်ဒေါ်ကြိုင်က ကိုသက်ဆင်းရဲလို့သဘော မတူဘူးလား”

“သက်နိုင်က ဟိုဘက်ခြံက မာလီ၊ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် မဟုတ်ရင်
ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိမ့်မလဲလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာ ကြိုးစားရင်ရယ်၊ ကံပါရင်ရယ် ဖြစ်တတ်တာပဲ
ဒေါ်ဒေါ်ကြိုင်ရယ်”

“ဘာလဲ သမီးက အဲဒီ သက်နိုင်ကို တကယ်ပဲ ယူမှာလား”

အလွန်အန္တရာယ်များသော မေးခွန်းမို့ သတိထားပြီးဖြေရန်

ကြည်ဖြူပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“အင်း...ခုတိုင်းဆို သူနဲ့ လွဲရတော့မယ် ထင်တယ်၊ ဖေဖေကို ကြည်ဖြူလွန်ဆန်လို့ မရဘူးလေ ”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ မိဘ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့သားသမီး၊ ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲဘူးကွယ်”

“အဲဒီ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာကို ကြည်ဖြူလုံးဝမကြောက်ဘူး၊ ချစ်တဲ့သူနဲ့သာ နေရမယ်ဆိုရင်လေ၊ ကြည်ဖြူအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်”

စိတ်ထဲကနေ ကြည်ဖြူက သူမရဲ့ ခံယူချက်တွေကို ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်ကြိုင်နှင့် စကားဖြတ်ပြီး မီးဖိုကိစ္စပြီးစီးအောင် လုပ်လိုက်သည်။

တစ်နေ့လုံး ဟန်မပျက်။ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ညစာထမင်းကိုလည်း မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ အေးငြိမ်းစွာစားသောက်သည်။ နှစ်ဦးတည်းရှိမှ ဦးသောနက ဒေါ်သီရိကို ပြောသည်။

“သမီးကိုကြည့်ရတာ ကျုပ်တို့စိစဉ်တဲ့ကိစ္စကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့သူ့ကိုကြည့်ရတာ အေးအေး ဆေးဆေးပဲ၊ ရှင်ပြောစတုန်းကလို ငိုလား...ရယ်လား မရှိဘူး”

“အေးလေ...သူ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံတော့ ကျုပ်တို့လဲ စိတ်ချမ်းသာရတာ ပေါ့”

“သမီးလေးက ရည်းစားသန့်မှ မရှိတာ ရှင်ရယ်၊ တဖြည်းဖြည်းတော့ လင်အပေါ်မှာ ချစ်တတ်လာမှာပါ”

“သမီးက သိပ်လိမ်မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခု သာယာအောင် ပျိုးထောင်မှာပါ”

ကြည်ဖြူရဲ့ အကြံအစည်တွေကို မသိရှာသေးသော မိဘနှစ်ပါး လွန်စွာပဲ
ကျေနပ်နေသည်။ မိဘစကားကို မဖယ်ရှားသော သမီးအလိမ္မာလေးလို
သတ်မှတ်နေကြသည်။

*

မိဘနှစ်ပါး အမြန် အိပ်ကြပါစေလို့ ကြည်ဖြူက ဆုတောင်းနေသည်။
အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အိပ်ဟန်ဆောင်ကာ လူခြေတိတ်သည်အထိ ငြိမ်နေသည်။
မိဘများ အိပ်သွားမှ ပြတင်းပေါက်ကနေ သူ့ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကြိုးဖြင့်ချည်ကာ
အောက်သို့ ချသည်။

လူချည်းသက်သက် အခန်းထဲကထွက်သည်။ ခြေသံကို
ကြောင်တစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးစွာနှင့် အသံမမြည်အောင် လှမ်းသည်။ လှေကားပေါ်မှ
မှောင်ရိပ်ကို ခိုပြီး တရွေ့ရွေ့ဆင်းသည်။

အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းသို့ အောင်မြင်စွာရောက်ပါသည်။ ရင်မှာ
တလုပ်လုပ်နှင့် ခုန်မြည် လှုပ်ရှားနေသည်။ မီးဖိုဆောင်၏ တံခါး မလွယ်ပေါက်ကနေ
အပြင်ထွက်မှာမို့ မီးဖိုဆောင်သို့ကူးသည်။ တံခါးရဲ့မင်းတုပ်ကို အသံမမြည်အောင်
ဖြုတ်သည်။

“ဂျောက်...”

မီးခလုတ်ဖွင့်သံနှင့်အတူ မီးဖိုဆောင်တစ်ခုလုံး ထိန်လင်းသွားသည်။
ကြည်ဖြူရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်အောင် ထိတ်လန့်သွားသည်။
ပြူးဝိုင်းကြောက်ရွံ့သော မျက်ဝန်းများ မီးခလုတ်နေရာဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟင်...ဒေါ်ဒေါ်ကြိုင်”

“ဘာလုပ်တာလဲ ကြည်ဖြူ”

“ရှု...တိုးတိုးပါ ဒေါဒေါကြိုင်ရဲ့”

ဒေါကြိုင်ကို အသံတိုးတိုးနှင့် ပြောရန်အချက်ပေးပြီး မီးခလုတ်နားဆီသို့ ထွက်သွားကာ မီးကိုပိတ်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ ဒေါကြိုင်မေးနေတယ်လေ”

“ဒေါဒေါကြိုင်ရယ် ကြည်ဖြူလေ ခဏလောက်ကိုသက်နဲ့ သွားတွေ့ချင်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲကွယ်၊ မကြာခင် မောင်ခင်မောင်နဲ့ စေ့စပ်ကြတော့မယ့်ဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုသက်နားလည်အောင် ကြည်ဖြူ သွားရှင်းပြပြီး၊ သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်တဲ့ အကြောင်း ပြောချင်လို့ပါ”

ဒေါကြိုင်ရဲ့ လက်မောင်းကို ဖက်ပြီး တိုးလျလျ ပူဆာဆာ လေသံဖြင့်ပြောသည်။

“တော်ကြာ အစ်ကိုကြီးတို့နိုးပြီး သိမှဖြင့်ကွယ်”

“မသိပါဘူး ဒေါဒေါကြိုင်ရယ်၊ ကြည်ဖြူ ခဏလေးသွားပြီး ပြန်လာမယ်နော်...၊ ဒီမှာ ဒေါဒေါကြိုင် စောင့်နေပါနော်”

“ဒါဆိုလဲ မြန်မြန်သွားပြီးပြန်လာခဲ့၊ ကြားလား၊ ကိစ္စလဲအပြတ်ရှင်းခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

လှောင်ချိုင့်ထဲက လွတ်တဲ့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ဒေါကြိုင်ရဲ့ အပါးက လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးနားဆီသို့ မြွေပါးကင်းပါး မကြောက်ဘဲ ပြေးလာသည်။ ရုတ်တရက် သူမရဲ့ ကိုယ်လေး ဆီပွေ့ခြင်းကို ခံရသည်။

“ကြည်ဖြူလေး”

“ဟော၊ ကိုသက် မြန်မြန်သွားပြီးယူခဲ့၊ အိတ်တွေ ကြည်ဖြူရဲ့၊ အိမ်ပြတင်းပေါက် အောက်မှာရှိတယ် သွားယူချေ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြိုက် စောင့်နေတာကို ညာပြီးထွက်ခဲ့လို့ပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီမှာစောင့်နေ”

သက်နိုင်က သွက်သွက်လက်လက်ပင် ထွက်သွားသည်။

ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ဖြစ်နေသော ခရီးဆောင်အိတ် နှစ်လုံးကို ဖြုတ်ယူပြီး ကြည်ဖြူရဲ့ အနားဆီသို့ အသော့နှင့်ခဲ့သည်။

“ကဲ...လာ ကြည်ဖြူ၊ ကိုသက်စီစဉ်ထားတယ်၊ အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်ကြစို့နော်”

သက်နိုင်စီစဉ်ထားသော ဝါးလှေကားဖြင့် တံတိုင်းပေါ်သို့ တက်သည်။ ခရီးဆောင်အိတ်တွေကို သက်နိုင်က တံတိုင်းပေါ်သို့ လှမ်းတင်သည်။ နှစ်ယောက်သား ခြံပြင်သို့ရောက်သည်။

“ပေး ကိုသက်၊ ကြည်ဖြူသယ်မယ်”

“မဟုတ်တာတွေကွာ၊ ကိုသက်သယ်မှာပေါ့”

“ကိုသက်က အိတ်တစ်လုံးနဲ့ မနိုင်မနင်းကြီးဖြစ်နေပြီ ကြည်ဖြူကို တစ်အိတ်ပေး”

“ကြည်ဖြူလေး ပင်ပန်းမှာစိုးတယ်”

“ရပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား စိမ်းလဲ့ဂေဟာနှင့်ဝေးရာသို့ အသော့နှင့်ခဲ့သည်။ လမ်းတွင် မြင်းလှည်းတစ်စီးနှင့် တွေ့ပြီး ငှါးရမ်းလိုက်သည်။ ကားဂိတ်ဆီသို့ မောင်းခိုင်းသည်။

“ကြည်ဖြူ ကိုသက်နောက် လိုက်လိုက်ချင်းပဲ၊ ပင်ပန်းခြင်းဆိုတာကို စသိရပြီနော်”

“ဒီအိတ်လောက်တော့ ကြည်ဖြူနိုင်ပါတယ်”

“နုနုနယ်နယ်နှင့် နေရရှာတဲ့ မိန်းကလေးကို ဆင်းရဲဒုက္ခတွင်းကို ကိုသက်ဆွဲခေါ်မိပြီ”

“ပြောစရာ မလိုတော့တာတွေကို မပြောပါနဲ့လား၊ ကိုသက်ရယ်”

“လက်ဝတ်လက်စားတွေ မယူခဲ့ ဘူးနော်”

“ဒီနားကပ်ရယ်၊ လက်စွပ်ရယ်၊ ဆွဲကြိုးရယ်၊ ဒါပဲလေ...”

“အဲဒါတွေရော ဘာလို့ယူလာလဲ ကြည်ဖြူရယ်”

“ဒါတွေက ကြည်ဖြူအပိုင်တွေပါ၊ ဖေဖေတို့ လုံးဝစားရင်းထဲ ထည့်မတွက်သလို လုံးဝမမှုတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ ကိုသက်ရယ်”

“ပစ္စည်းမက်လို့ သူတို့သမီးကို ယူတယ် ထင်နေဦးမယ်”

“စိုးရိမ်လွန်ရန်ကော ကိုသက်ရယ်”

“ကိုသက်က ကြည်ဖြူကို သူဌေးသမီးမို့ ဆိုပြီး မက်ယူတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သိပ်ချစ်လို့ယူတာ”

“ဘယ်သူကရော စွပ်စွဲနေလို့လဲ ကိုသက်ရယ်”

ကြည်ဖြူက အသံလွင်လွင်လေးနှင့် ရယ်ကာပြောသည်။ ကားဂိတ်ဆီသို့ ရောက်ပြီမို့ မြင်းလှည်းခ ရှင်းပြီး ဆင်းကြသည်။

“ကြည်ဖြူတို့ ဘယ်ကို သွားကြမလဲဟင်”

“ခုလောလောဆယ် မန္တလေး ဆင်းမယ်၊ အဲဒီ ကမှ ရန်ကုန်သွားမယ်လေ”

“ရန်ကုန်ဟုတ်လား၊ ကြည်ဖြူတို့ ဟိုမှာ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ဘာမှ မပူနဲ့ ကြည်ဖြူ၊ ကိုသက်အားလုံး စီစဉ်ထားပြီးပြီ”

သက်နိုင်ကို ချစ်လွန်း၍ သူမရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးကို သက်နိုင်ရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ
ဝကွက်ပြီး အပ်ထားလိုက်ပါပြီ။ မန္တလေးကို ဆင်းသည့်ကားနှင့် လိုက်ခဲ့ကြသည်။

မန္တလေးကို ရောက်တော့ ညတစ်ညအတွက် ဈေးပေါသော တည်းခိုခန်း
တစ်ခုမှာ တည်းကြသည်။

“ပျော်လား ကြည်ဖြူ”

“သိပ်ပျော်တာပေါ့ ကိုသက်ရယ်”

သက်နိုင်ရဲ့ ရင်ခွင်တွင်းကနေ ကြည်ဖြူက တက်တက်ကြွကြွ ဖြေသည်။
အချစ်အတွက် ကြည်ဖြူ အရာရာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။

*